

серйозним компенсаторним механізмом досить складної процедури ініціативного референдуму.

Дуже важливим для нас є представлення інтересів ініціативної групи при безпосередньому розгляді законопроекту, що є гарантією ефективності ініціативного референдуму.

Все це ми і вважаємо продуктивними кроками на шляху модернізації Конституції України.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К. : Феміда, 1996. – 64 с.
2. ЗУ “Про всеукраїнський референдум” від 06.11.2012 № 5475–VI.

Малик М. Б.,

студент 4-К-А курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

ГРОМАДЯНСЬКІ (ОСОБИСТІ) ПРАВА ТА СВОБОДИ ЇХ ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА СПОСОБИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ, РЕАЛІЗАЦІЇ ТА ЗАХИСТУ

Витоки цих прав та свобод спостерігалися ще в сиву давнину. Перші згадки про поняття особистих прав та свобод є в Біблії, велику увагу цим правам надавали давньогрецькі вчені, спостерігався бурхливий розвиток захисту природних прав в епоху Відродження та Просвіти. Майже усі конституції світу та Європи закріпили положення про права та свободи людини і громадянина. Особливим поштовхом до визначення, декларування і реалізації прав та свобод людини і громадянина зробила Французька Декларація прав людини і громадянина 26 серпня 1798 р., котра запропонувала «природні, невідчужувані і священні права людини»: особиста свобода, власність, безпека й опір гнобленню; необмеженість сфери вияву свободи людини й обмеженість сфери дії державної влади; притягнення до кримінальної відповідальності лише на підставі закону (немає злочину, не вказаного в законі; немає покарання, не вказаного в законі), презумпція невинності, свобода поглядів, думки, слова та преси, яка захищається «погрозою відповідальності за зловживання цією свободою» та ін. [1, с. 2]

Живучи в епоху геополітичних змін, важко не побачити, як змінюються усталені для нас норми життя, у час інформаційних технологій і швидкості передачі інформації стає все дедалі легше контролювати дотримання прав і свобод людини і громадянина. Але з'являються такі технології, які легко можуть проникнути у сферу особистої свободи. І саме відповідно цим змінам міжнародне співтовариство, держави, зокрема і Україна, повинні приймати нормативно-правові акти котрі б могли і в подальшому, незважаючи нінащо, захищати і створити механізм для безпечної реалізації права і свобод людини і громадянина.

Характерним для цієї групи прав і свобод є те, що вони по своїй суті є невід'ємними, природними і тому безпосередньо не впливають із належності особи до громадянства держави [2, с. 59].

Конституція України 1996 року проголосила наступні права і свободи людини і громадянина у сфері особистих (громадянських) прав і свобод: право на вільний розвиток своєї особистості (ст. 23), право на життя (ст. 27), право на повагу до гідності кожної людини (ст. 28), право на свободу та особисту недоторканість (ст. 29), право на недоторканість житла (ст. 30), таємниця листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції (ст. 31), право на невтручання в особисте і сімейне життя (ст. 32), свобода пересування, вільний вибір місця проживання (ст. 33), право вільно залишати територію України і право в будь-який час повернутися на територію України (ст. 33), право на свободу думки і слова (ст. 34), свобода світогляду і віросповідання (ст. 35), право на шлюб (ст. 51), право на громадянство [3, с. 141].

Особисті права не тільки забезпечують умови існування людей, а й надають можливість розпоряджатися собою, гарантувати невтручання в сферу особистого життя [4, с. 142].

Розглядаючи загальну характеристику особистих прав розуміння важливості і невідворотності дотримання державою та суспільством цих прав є розгляд і вивчення кожного права даної категорії окремо, адже саме через призму індивідуальності і народжуються ідеї удосконалення й реалізації даного права і свободи.

Право на життя. За моїми дослідженнями з'ясувалося, що воно має чотири аспекти, а саме : визначення поняття меж життя та смерті, право жінки на аборт, проблема смертної кари та евтаназії. Для забезпечення дотримання цього права кожного з громадян та органів державної влади, саме діяльність її повинна бути спрямована на підтримання умов гідного життя, підвищення соціальних стандартів, підтримання безпечного рівня природного середовища.

Конституційно правові гарантії захисту гідності людини і громадянина: право на свободу та особисту недоторканність, право на невтручання в житло, таємниця листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції та невтручання його в особисте і сімейне життя, свобода пересування, вільний вибір місця проживання, право вільно залишати територію України, право вільно залишати територію України (для кожного) та право в будь-який час повернутися в Україну, право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань, право на свободу світогляду і віросповідання, право на користування рідною мовою, вільний вибір мови спілкування, виховання, навчання і творчості, право людини визначати і вказувати свою національну приналежність.

Великого значення у своїй роботі я надаю питанню, яке стосується способів захисту, забезпечення та реалізації прав та свобод людини та громадянина. Реалізація прав людини - правостворення, втілення приписів юридичних норм в життя шляхом правомірної поведінки суб'єктів суспільних відносин (державних органів, посадових осіб, громадських об'єднань, фізичних осіб) тощо [5, с. 376]. Забезпечення прав людини визначається як система їх гарантування з боку державних інститутів, яка функціонує у правовому режимі і до якої входять такі елементи, як компетенція, охорона, захист, а також створення необхідних умов для реальної реалізації людиною своїх прав наведеного визначення впливає, що реалізація прав людини входить до їх забезпечення, оскільки низка умов останнього передуює

відповідній реалізації прав [6, с. 157]. Способами захисту прав та свобод людини і громадянина є : виконання судових рішень, діяльність виконавчої гілки влади та відповідних органами місцевого самоврядування, звернення до уповноважених державних органів і посадових осіб та органів місцевого самоврядування, вимагання дотримання свого права через суспільні організації (громадські правозахисні організації, об'єднання громадян) шляхом звертання в місцеві засоби масової інформації, публічні звернення, організацій акцій протесту.

Список використаних джерел:

1. Текст Загальної декларації прав людини // Чинне міжнародне право. Т. 2. М., 1996. - С. 95
2. Кушніренко О.Г., Слінько Т.М. Права і свободи людини та громадянина : Навч. Посібник. – Х.: Факт, 2001. - С. 154
3. Відомості Верховної Ради (ВВР), 1996, №30. - С. 141
4. Совгіря О.В., Шукліна Н.Г. Конституційне право України: Навч. Посібник. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – С.632
5. О. Ф. Фрицький. - Конституційне право України: Підручник. — К: Юрінком Інтер, 2002. – С. 536
6. Рабінович П.М. Права людини і громадянина: Навч. Посібник. – К.: Атіка, 2004.

Погорішний В. М.,
слухач 5-А курсу ННІЗДН НАВС

ГАРАНТІЙ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ ТА ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Сучасний стан розвитку права, правової системи висвітлив значну кількість нагальних проблем, які стосуються основ суспільного та державного ладу, перспектив розвитку демократії, утвердження ідеалів рівності та свободи, проголошених ключовими цінностями в Основному Законі України. Це зумовлює актуальність широкого кола питань з осмислення проблематики гарантій прав і свобод людини та громадянина в Україні.

Комплексний характер трансформаційних процесів, які відбуваються в політико-правовому житті України, визначає необхідність проведення науково-теоретичних досліджень не лише окремих проблем, пов'язаних з формуванням тих або інших правових і політичних інститутів, удосконаленням окремих галузей вітчизняного законодавства, а й системну розробку питань, які виявляються значущими саме з точки зору свого змісту, в якому переплітаються одразу декілька проблем, що почасти вивчаються відокремлено одна від одної [1, с. 5]. Одним з таких питань є опрацювання процесів забезпечення прав і свобод людини та громадянина в Україні в контексті реалізації таких конституційно окреслених орієнтирів державного та суспільного розвитку як правова, демократична та соціальна держава.

Нині проблема забезпечення прав і свобод особи набуває особливого значення. Суть цієї проблеми полягає в недостатньому забезпеченні останніх, що виявляється як у певних складнощах під час практичної реалізації деяких прав і свобод, закріплених у Конституції України, так і в незадовільному стані